

tilstede; der har saavel fra den ene militaire Stands som fra den andens været den højeste Grad af Bestræbelse efter at samvirke og ved fælles Bestræbelser at sikke Fædrelandet imod Angreb. Naar der er reist Tvivl i saa Henseende, er det let at vise, hvorfra denne Tvivl egentlig stammer. Jeg kan ligesvem nævne det. Tanken om denne Mängel paa Samvirken stammer fra Begivenhederne paa Als og hvad dermed staaer i Forbindelse. I hvad der i den Anledning har rørt sig i de sidste tre Aar, seer jeg Grunden til, at Tanken derom har gjort sig gjældende. Men, mine Herrer, der er en ganske anden Maade, paa hvilken en saadan Samvirken i Militairstanden tilveiebringes, end ved en Forening af Ministerierne, og det er ved en Ordre. Dersom den ene Commanderende ved Forsvaret af Als havde haft en Ordre til at underkaste sig den anden Commanderende, vilde en saadan Samvirken have været bragt tilveie, og, forsaavidt en saadan Ordre ikke har været tilstede, og Samvirken, som Følge deraf, ikke været tilfredsstillende, vilde den Høistcommanderende have kunnet henvende sig til Regjeringen, og denne vilde da ikke have kunnet undslaae sig for at give en saadan Ordre, for at den nødvendige Samvirken kunde finde Sted mellem de to Etater. Altsaa, det er ved et ganske simpelt Middel, at en saadan Samvirken kan tilveiebringes, og jeg skal gaae videre og sige, at det er det eneste mulige Middel, selv om der er een Minister i Spidsen for begge de militaire Etater. Naar de to Etater skulle operere sammen, er det nødvendigt, at der gives en Ordre for, at den ene Commanderende skal underkaste sig den anden Commandendes Befaling; er dette ikke Tilfældet, vil denne Samvirken ikke finde Sted, någdet der er et fælles Toppunkt for begge Ministerier. Gaaer jeg herfra over til forskjellige andre Omstændigheder, som vi have hørt af den sidste ærebe Taler, vil jeg naturligtvis ikke gaae tilbage til Tider, der ligge længere tilbage i Tiden, saaledes som den ærebe Taler gjorde, og heller ikke gaae ind paa en Undersøgelse af, hvor-

vidt vor Søstyrke bør kaldes en Flaade, eller gives et andet Navn. Jeg indbrømmer fuldkommen, at dette Navn „Flaade“ ikke er ganske passende. Det har sturret i mine Øren i en Række af Aar. Hvad Danmark er istand til at stille i Søen med, kan ikke betegnes som en Flaade. Men man kan kalde det en Division, en Escadre, eller hvad man vil; heri kan jeg være ganske enig. Derimod kan jeg ikke være enig med den ærebe Taler, naar han siger, at den Søstyrke, som vi hidtil have haft, ikke har været Danmark, navnlig efter Afstaaelsen af Norge, til nogenformelt Gavn med Hensyn til Forsvaret af vore Kyster, og i saa Henseende troer jeg, der foreligger bestemte Beviser ikke langt tilbage i Tiden. Lad os see tilbage til den sidste Krig i 1864; havde vi ikke dengang haft en Søstyrke, som indespærrede den fjendtlige Søstyrke i dens Havne; havde altsaa Søen været aaben for Fjenden, vilde en Maaned efter Krigens Udbrud vore Der ikke alene have været ubefatte for en Landgang, men efter al Rimelighed vilde Landgang have fundet Sted. I dette Tilfælde spørger jeg: Hvorledes vilde man have været istand til at føre Krig? Danmark maatte have bukket under strax, istedetfor at det ved Søforsvarets Hjælp var istand til at udholde Krig i længere Tid og paa en hæderlig Maade. Ja, siger man nu, men Danmark maatte alligevel bukke under, saa siger jeg: Ja, det er ganske sikkert, men det var ikke paa Grund af Søforsvarets Mangelfuldhed. Jeg siger kun: Havde vi ikke haft vort Søforsvar, vilde Danmark have bukket under langt tidligere, og den Chance, der var for os til, at Understøttelse kunde komme, og til, at de positive Omstændigheder kunde forandre sig i en saadan Retning, at derved vor Stilling kunde forbedres, Alt dette vilde være tabt. Altsaa, den Paastand, det ærebe Medlem i saa Henseende anførte, kan jeg ikke erkjende for at være rigtig. Der siges, at vi vedblivende vilde søge at være, om jeg saa kan sige, Stormagt paa Søen, at vi vilde gjøre os større, end vi have